

Overall jeuk

Overal jeuk

Willem de Vries

Willem de Vries
ISBN: 9789465124117
Foto's: Willem de Vries
© februari 2025

Dit verhaal begint met het opnemen van een draad, voortkomend uit het vorige breiwerkje dat ik onlangs schreef. Een vervolg. Maar ook weer niet. Het is van alles een beetje, en ook weer niet (niet van alles een beetje). Een begin zonder koude start, met hoogstens een halflauwe aanvang, die vanuit een niets er ineens is. Voor wat betreft de datering, want dit kan soms van belang zijn: het is begin augustus en over het weer mogen we niet klagen, zodat ik dit ook niet doe. Klagen over het weer, dat is toch, als je objectief kijkt, het pijnlijkste fenomeen dat je uit het collectief van kaaskoppen kunt destilleren: wij zeiken wat af over het weer, alsof er een afwijkend gen voor bestaat, dat andere volkeren en culturen lijken te ontberen...

Gister crashte onder meer, mondiaal openend, de Japanse aandelenbeurs, vandaag krabbelt die alweer grotendeels op. Hoor je Japanners ooit klagen over het weer? Nee, kan ik bevestigen, maar ze klagen wel over de beurs. Want dit is de tragiek, voortkomend uit internationaal gemaakte afspraken: het land van de rijzende zon opent als eerste, vanwege het draaien van de aarde om haar as, de aandelenbeurzen. Het komt ook voort uit het door mensen bedachte kloksysteem, gebaseerd op de verdeling van onze globe in lengtegraden. In het oosten komt, bij wijze van spreken, het eerste de zon op. Omdat het daar eerder zonnig is dan hier, is het er later op de klok. Ik weet dat het onlogisch klinkt, toch is het zo dat we dit met elkaar hebben afgesproken. Het is zelfs te beredeneren, hoe dit zit. Enfin, als er op de aandelenbeurzen iets misgaat, begint zulks regelmatig op de beurs van Japan. En als dit al gebeurt, dan krijgen duizenden stock brokers over de hele wereld een berichtje dat 'Japan is gekelderd', zodat ze meteen uit bed springen om te bezien hoe ze het binnen enkele uren naderende onheil nog kunnen keren. Vaak blijkt dat het onomkeerbaar is. Dat komt ook door weer andere afspraken die we internationaal hebben gemaakt. Want als Japan opent, zijn de beurzen van de nog in het donker gehulde landen, 'links van Japan op de landkaart', nog gesloten, is het handelen op deze beurzen niet mogelijk. Voor veel grote beleggers een of *de* reden om ook op de Japanse beurs te beleggen. Dit doet men om risico's te spreiden...

Denk niet dat ik verstand heb van aandelenbeurzen en beleggen. Ik heb alleen maar verstand van het gat in beide handen: waar het geld doorheen valt als het er eenmaal op ligt. Het gat in mijn hand staat symbool voor het uitgeven van geld, cash of per bankpas. Dat zie ik als belangrijkste functie van ons bedachte betaalmiddel: om er wat mee te doen, om ermee te handelen, door er iets mee te kopen, of om er verplichtingen mee af te lossen. Omdat ik verder weinig met geld heb, niet in de laatste plaats omdat ik mijn hele leven lang 'ongelukkig met geld' ben geweest, huldig ik het fraaie beginsel dat men de dag dagelijks mag plukken: leef nu, vandaag, vergeet de dag van gister en denk nog niet na over de dag van morgen. Dat scheelt zoveel kopzorgen dat ik er in dit leven een levenswerk van heb gemaakt...

Denk overigens ook niet dat ik, enkele maanden na het schrijven van mijn vorige verhaal, geen hinder meer ondervind van de urologische problemen. Die gaan nog immer als een banaan, want om half tien in de ochtend, terwijl ik deze zin noteer, ben ik al een keer of vijf naar het privaat geweest. Daar blijf ik dan vijf tot tien minuten zitten, lezend in mijn pleeboek. Momenteel is dat Maarten 't Hart met *Een havik onder Delft*, een verzameling columns, gepubliceerd in 1992. Dat jaar markeert het einde van deel twee van mijn leven, en uiteraard ook automatisch het begin van deel drie. Dat kan ik zo zeggen omdat ik anno 2024 nog in leven ben. Of het een specifieke dag was, dat weet ik niet meer. Trouwens, het boek van 't Hart is als vanouds om van te smullen, zelfs als je in ogeschouw neemt dat die columns ruim dertig jaar oud zijn. Natuurlijk missen ze actualiteit, het neemt niet weg dat ik meteen in 'de tijd van toen' zit, waarin ik een late twintiger was, en aldus van deel twee naar deel drie van mijn leven stapte. Dat was in de maand oktober. De maand van de Bijlmerramp. Ik was toen te Australië, in verband met een sportevenement. Een lid van ons team had een zus in de Bijlmer wonen. Hij schoot meteen in de stress maar een half uur later kreeg hij bevestigd dat ze in orde was, ze was niet thuis op het moment dat het vliegtuig van El Al zich in de flat boorde...

Komende vrijdag moet ik weer naar de nieuwe uroloog. Eerst wordt er een echo gemaakt van mijn prostaat. Twee uur later zie ik de uroloog, die dan een conclusie zal hebben getrokken over het formaat: matig groot, groot, of erg groot. In de lange pauze tussen twee afspraken tref ik mijn dochter voor een kop koffie en een broodje, ze woont en werkt nabij het ziekenhuis. Op vrijdagen heeft ze vrij, zodat het fijn is dat we even kunnen *meeten*. Dat Engelse woord is nogal populair onder jonge mensen, want de invloed van Angelsaksische woorden wordt groter, omdat meer en meer mensen, vaak jongeren, de hele dag bezig zijn met Engels. Vooral via internationale media, waar het, gelukkig, nog steeds de voertaal is. Want stel je voor dat we overspoeld zouden worden met Indiase of Chinese berichten, vanwege het grote aandeel 'schedels' dat deze landen hebben in de wereldpopulatie. Door mijn dochter te treffen maak je van een naar en vervelend ziekenhuisbezoek toch nog een soort van klein feestje...

Daarnaast kan ik me voorstellen dat er vaders en moeders zijn die niet graag met hun kinderen *meeten*. Bijvoorbeeld omdat de kinderen het niet waarderen, vanwege een rotjeugd of iets dergelijks, of dat de ouders teleurgesteld zijn in hun kinderen, zoals in het levenspad dat ze (de kinderen) hebben gevolgd, afwijkend van het advies of uitdrukkelijke wens van de ouders. Het kost me wel moeite me in te leven in zulke werkelijkheden, het is ondenkbaar dat ik mijn kinderen niet zou willen ontmoeten, onder welke omstandigheden ook. Toch hoor je het soms, dat ouders en kinderen *niet goed* met elkaar zijn, dat ze *gebrouilleerd* zijn. Een afschuwelijk lelijk woord. Ik kan dan, als het mijn oor bereikt, een beklemmend gevoel in borst en keel krijgen, door het leed van anderen. Het is uiteraard vrij zinloos om zo'n reactie te hebben bij mensen die je niet kent. Het overkomt me, maar het hoe en wat ervan, blijft in nevelen gehuld...

De Olympische Spelen zijn in de tweede en laatste week bezig. Gister wonnen de zogenaamde 'drie maal drie-basketballers' de gouden medaille in de allerlaatste seconde van de game, en won de nog immer onverstaanbaar slissend kakelende Sifan Hassan

de bronzen plak op de vijf kilometer rondjes rennen op de baan. Sifan zei blij te zijn met enig metaal, zilver of brons maakte haar niet uit, al vond ze goud toch iets beter. Vanochtend zei basketbaler de Jong, die de winnende worp deed: "Was aan de goden of-ie erin viel." Dat vind ik nou weer overdreven, want God (met een hoofdletter!) is echt niet bezig met deze inferieure tak van basketbal, een slap aftreksel van het reguliere spel van vijf tegen vijf met twee ringen. En laat ik nou net het reguliere basketbal óók een prul van een sport vinden. Ik ben de persoon niet van teamsport. Is dit iets dat bovenmatig vaak voorkomt bij mensen die schrijven? Omdat schrijven nu eenmaal een solistisch proces is? Of moet ik zeggen: solipsistisch?...

Tijdens alweer een plasbeurt las ik een column van 't Hart over een boek van Robert Musil, *Ein Mann ohne Eigenschaften*, dat vrijwel niemand ooit heeft uitgelezen, aldus 't Hart. Heb ik ook zo'n boek, waarin ik meerdere malen ben begonnen, maar nooit verder ben gekomen dan ongeveer blz 80 van Musils boek? Er wil me niets te binnen schieten, of moeten het enkele SF-boeken zijn waar ik in mijn tienerjaren, toen ik fan was van dat genre, steeds in ben blijven haken. Shardik van Richard Adams is ook zo'n boek, maar dat is fantasy. Nooit kwam ik verder dan blz 10. Toegegeven, ik was toen niet de doorzetter die ik thans ben, op het gebied van lezen. Nu eindig ik elk boek waarin ik begin, blz voor blz, woord voor woord. Het is een erezaak geworden om boeken uit te lezen waarin ik begin. Misschien komt het omdat ik zelf schrijf. Mijn liefje, die niet zelf schrijft, maar wel evenveel leest (en ook nog eens driemaal sneller dan ik, *grom!*), wil nog weleens een passage of hoofdstuk overslaan. Dat deed ze met het boek dat ze afgelopen weken las: *In de naam van de roos* van Eco. Dat ze dat boek las kwam omdat ik er zo enthousiast over was. Maar er zitten diverse, vrij taaie passages in over het leven der geestelijken in de Middeleeuwen die je, ik geef het prompt toe, kreunend door moet akkeren. Mijn liefje had derhalve enkele passages gesmokkeld. Dat zou ik nooit kunnen, omdat ik van de argwanende soort ben om juist dáár, daar waar je arge-loos enkele (tientallen) blz overslaat, een cruciale passage te missen. Zo schijnt ook Ulysses van James Joyce een onleesbaar,

bijna niet doorwaadbare wild stromende rivier van tekst te zijn. Ik ben er nooit aan begonnen, laat staan dat het in mijn boekenkast staat. Volgens The Guardian staat het nummer drie van de honderd meest onleesbare boeken op aarde. Waaraan ik toevoeg dat het een westers lijstje betreft. Ulysses is de verbasterde naam van Odysseus, de held van Homerus' epos Odyssee. Ook al een boek dat ik niet bezit, laat staan gelezen heb. Want dik en saai, houd ik me voor, omdat ik niet klassiek geschoold ben met kennis van de Griekse taal en bijbehorende mythische hocus pocus van goden en halfgoden. Heel eerlijk: mensen in mijn omgeving denken vaak ten onrechte dat ik een boekenwurm ben. Dit ben je tegenwoordig al vrij snel als je af en toe een boek leest. Omdat de wereld langzaam ontleest. Je zou het niet zeggen als je naar de Deventer Boekenmarkt gaat, waar ik afgelopen zondag al om acht uur rondliep. Daar puilt het uit van de boeken, in alle soorten en maten, met ontelbare genres. Daar kun je nog oude Van Oorschotten vinden voor vaak wel veel geld. Ik liet een VO-exemplaar uit de jaren '60 of '70 liggen van Woutertje Pieterse, omdat het vol koffievlekken zat. En het bovendien een dikke pil is op dundrukpapier. Geen kattenpis dus. Geen mensenpis ook. Want die laatste *kategorie* overheerst afgelopen twaalf maanden mijn urologische leven...

Maar ik klaag niet. Dat doe ik slechts af en toe bij of over het weer. Het klimaat, de basis of bron van het weer, daarover klaag ik opmerkelijk weinig. Want ik ben geen klimaatmieper, al betekent het niet dat ik me geen zorgen maak. Ik heb zo mijn gedachten bij de ontwikkelingen in het mondiale klimaat, zonder dat ik erover miep of klaag. Ik vind namelijk dat je het leven, met alles erop en eraan, moet dragen als een vent, een kerel. En laat ik dat nu net zijn. Zodat ik het gezegde 'draag het als een kerel' in de praktijk breng. Zonder blikken en blozen, zonder negatief gedoe. Tegelijkertijd doe ik zoveel als binnen mijn mogelijkheden ligt om bij te dragen aan het ontzien van het klimaat. Verdorie, ik moet nu denken aan een 'ding' dat me nog dwars zit, namelijk het kapotte mechanisme van de 'kleine doorspoeling' van het toilet in de badkamer. Dat is de knop die je gebruikt na een plasbeurt. Die is kapot, zodat ik nu zowel bij

kleine als bij grote boodschappen vijf liter water gebruik. Dat voelt ongemakkelijk. En dus is het hoogste tijd werk te maken van het fiksen van het kleine knopje, luie hond als ik over het algemeen ben. Zijn er ook niet-luie honden, in de tegenovergestelde bedoeling van luie hond, onder de mensen? Zijn er actieve honden die je kunt associëren met actieve, niet-luie mensen? Zo is over het algemeen mijn liefde mijn 'opposiete hond'; ze is een bezig bijtje dat zich schuldig voelt als er langer dan een half uur geluierd wordt. Terwijl ik me schuldig voel als ik korter dan een half uur luier...

Ja, zo is er altijd wat in het leven, daar waar mensen in verschillen. Zo kun je ook oeverloos naar die verschillen kijken, vanuit de visie van het 'halflege glas'. Haaks daarop staat die van het 'halfvolle glas', bij het kijken naar de overeenkomsten, en juist niet de verschillen. Of naar een gezonde mix tussen de twee. Ondanks mijn overwegend luie en vadsige karakter, te wijten aan het gegeven dat ik in mijn jonge jaren (deel één en twee) teveel energie heb verspild, toch ben ik van het halfvolle glas. Terwijl mijn liefde, die werkelijk nooit lui is en daar een mij vreemd maar altijd aanwezig semi-gereformeerd schuldgevoel bij heeft, voortdurend beren op haar weg ziet, en dus thuishoort in de club van het halflege glas. Sommige mensen tobben en piekeren hun hele leven lang over grote maar ook kleine dingen, mij is dit vreemd. Ik ken angsten noch vrezen, pluk dagelijks de dag en ben ook nog eens een opportunist van het zuiverste ras. Het is ook niet ondenkbaar dat ik de trotse bezitter ben van enkele blinde vlekken des levens – dit gezegd hebbende, ben ik niet in staat te duiden waaruit die dan wel zouden bestaan. Toch houd ik er rekening mee dat het zo is, wat zoveel betekent dat je erkent dat je een imperfect wezen bent. Mensen zijn imperfect en kunnen prutsen als de beste. Wie de mens dagelijks aanschouwt in zijn of haar imperfectie, kan geen buil meer vallen denk ik dan. Waarmee ik niet bedoel dat voor alles wat je doet een excuus voorhanden is...

Poeh zeg, dat ging even de zware kant uit. Laat ik meteen overstappen naar iets luchtigs. Een half uur geleden dronk ik een

kop gemberthee. Daarna twee maal plassen, het sijpelt bij wijze van spreken als denderend vrachtverkeer op een voorrangsweg door mijn binnenste. Juist nam ik een flesje nutridrink (ik moet nog steeds gewicht winnen want ben te licht) en meteen erna een banaan, zodat je al kauwend de niet echt lekkere suikersmaak van het drankje wegpoetst. Op het plastic flesje staat: bosvruchtensmaak, met de nadruk op de laatste lettergreep. De diëtiste die ik consulteerde had het over pure chemie, de smaak van zulke proteïnedrankjes. Reeds maanden drink ik één of twee flesjes per dag, wat ertoe heeft geleid dat ik een puisterige huid heb gekregen over heel mijn corpus. Dat is wat bij mij gebeurt: dat troep die ik eet of drink zich óók via mijn huid manifesteert, naast poep en pies. Voor de laatste twee woorden bestaan oneindig veel synoniemen, die ik achterwege zal laten. Het vergt wel een flinke dosis zelfbeheersing, want het geven van aanverwante synoniemen is één van mijn stokpaardjes. Ik hoorde ooit iemand zeggen dat iets zijn paardstokje was. Daar moest ik toen om lachen. Het valt allemaal onder 'klok- en klepelwoorden'. Daarom houd ik zo van taal, juist omdat er van alles mis kan gaan, en het vaak onbedoeld grappig wordt. Vooral de onschuld van het onbedoelde van verhaspelingen moet de boventoon voeren, niet het feit dat het gebeurt en bijvoorbeeld iets zegt over iemands taalvaardigheid of intellect. Je hebt nu eenmaal mensen die een goed aangeboren taalgevoel bezitten, en ook die het ontberen. Voor de laatste groep geldt: hoe hard je er aan werkt of op studeert, het zal weinig verbeteren. En dat is echt niet erg, want ik houd van zulke imperfecties des levens...

Zojuist zag ik Sharon van Rouwendaal Olympisch kampioen worden op de 10 km *open-water-zwemmen* in de vieze Seine: het tweede woordje is desgewenst te vervangen door *riool*. Even goed, ze was werkelijk fantastisch, bewoog met een relatief lage slagfrequentie als een vis in het water, of als een rondtollende zeerob. Ik zeg zeerob omdat een vis geen zoogdier is, wat als denigrerend kan worden opgevat. Sharon had vooraf aangekondigd, bij winst, de tatoeage van haar overleden hondje

Rio op haar arm te zullen kussen voor de camera's. En dat deed ze! Je zag meteen dat ze haar gezicht plooidde in een pijnlijk-emotionele grimas, zeg maar een zeer kort momentje van *rouw* te midden van haar overwinningseuforie. De ruim twee uur durende race heeft me geen moment verveeld, wat ik ook heb bij de marathon, die me niet lang genoeg kan duren. Zaterdag en zondag gaan de mannen en vrouwen los op deze klassieke afstand, in Parijs geen sinecure vanwege de op en neer gaande grilligheid van het nog uit vorige eeuwen stammende stratenvanplan. Gister rouwde ook zo'n beetje onze halve natie, voor wat betreft liefhebbers van atletiek: publiekslieveling Lieke Klaver wist zich niet te plaatsen voor de finale van de 400 meter 'vlak'. Dit werd veroorzaakt door de tergend langzame startprocedure van de starter, zodat ze als enige niet van start ging bij de eerste poging. Gelukkig kreeg ze een gele kaart, niet de rode. Daarna ging het vlekkeloos van start, maar kwam ze niet in haar race, zoals experts het zeiden. Eén plek kwam ze tekort om als de tweede, best-verliezende tijd door te kunnen gaan naar de finale. Over publiekslieveling gesproken: ook Femke Bol is dit, want er zijn meerdere publiekslievelingen. Sifan Hassan, hoe vreemd ook in haar onverstaanbare migrantentaaltje, is tevens geliefd bij het brede publiek. Gister was dit ook te zien bij zeiler Marit Bouwmeester, die met haar gouden plak historie schreef en de beste zeiler aller tijden werd. Ze had reeds aangekondigd het graag te willen worden. Marit had zoveel 'voorsprong' qua punten dat ze alleen maar hoefde te finishen om de gouden plakkaat omgehangen te krijgen. Gister vernederden de kakkerige hockey-dames de Spanjolen, ook zij spelen nu de finale, dus is het minimaal zilver. In de finale treffen ze niet onze zuiderburen, maar de Chinezen, die gister wonnen met *shoot-outs*. Ik denk dat dit gunstig is voor ons, niet tegen *Angstgegner* België te hoeven spelen. Het is iets vreemds collectiefs van onze trotse natie, dat we niet graag van de Belgen verliezen (omdat we ons al sinds de 19de eeuw superieur voelen ten opzichte van hen), en om andere redenen ook niet graag van onze oosterburen...

Dit is mijn alternatieve sportjournaal, in mijn eenvoud als leken-verslaggever opgetekend. Dat zeg ik na een onrustige plas-

nacht te hebben gehad, want ik moest er vijf keer uit vannacht. Zulks werkt niet mee om bij het piepen der wekker topfit wakker te worden en fris en fruitig op te staan. Ook nu nog, net over tien en 's ochtends, voel ik me tamelijk baggerig, alsof ik een serieuze dronk heb gehad gisteravond – wat niet het geval was. In beginsel drink ik doordeweeks niet, uitgezonderd dagen dat er iets te vieren valt, of als mijn liefje denkt dat het wel kan, een glaasje nuttigen, bijvoorbeeld een glas koele rosé als het op woensdag, haar vrije dag, warm is geweest. Een jaar of vijftien geleden was dat wel anders in mijn leven...

Na alweer een plasbeurt, nog geen half elf, las ik in *Een raadsel* dat Maarten 't Hart de andere Maarten (Biesheuvel) bezocht. Het ging over de mogelijk door DDT in melk veroorzaakte hersenafwijking dat jongeren in die tijd van popmuziek hielden. Dit was Biesheuvels uitspraak. Hij gebruikte daarbij een prachtig woord: gideonsgetier. Gideon is een Bijbelse figuur die nogal oorlogszuchtig was. Dat moest ik opzoeken, al wist ik wel dat de naam Gideon uit de Bijbel kwam, omdat een broer van een vriend van me zo heet. En dat betrof een streng katholiek levende familie. Het is wat mij betreft, in mijn bescheidenheid, geen reden tot vreugde om zo'n voornaam te krijgen bij je geboorte. Ik zag trouwens dat de eerste Maarten ook in meerdere romans dit woord heeft gebruikt. Dus mag je er gerust aan twijfelen of Maarten (B) dit woord feitelijk heeft gebruikt, het is niet ondenkbaar dat MtH dit woord uit zijn eigen bibliotheek heeft gebruikt om de soms sikkeneurige MB luister bij te zetten...

Vanochtend was een heel andere Maarten (van der Weijden) commentator bij het openwaterzwemmen. Dat deed hij in de luwte, je hoorde hem nauwelijks opdringerige of euforische taal uiten, omdat hij weet dat je in enkele seconden kapot kunt gaan, als je net even te veel energie steekt in een sprintje of een inhaalactie. Ach. Zojuist keek ik over mijn rechter schouder naar de sport op tv, en zag een moddervette zwarte vrouw kogelstoten. An sich is dat niet gek, want er zijn bij deze tak van atletiek best *florse* types. Maar deze vrouw had ook nog eens een volledig haar gezicht bedekkend masker op, plus op dat masker een

reflecterende zonnebril. Ik moest meteen denken aan de film *Pulp Fiction*, meer in het bijzonder de rode-bal-scene. En nog meer verbijzonderd: de gemaskerde man die uit een kist wordt gehaald en door de politieagent wordt vastgeketend aan een ophangpunt. Ik weet best dat er achter het masker van de kogelstotende dikkerd een verhaal zit. Misschien wel een afschuwelijke huidziekte (*The Singing Detective*) of zonintolerantie, omdat de ochtendzon rijkelijk schijnt in het stadion, wat me altijd vrolijk maakt, omdat weinig dingen mooier zijn dan sporten in een liefst nog veel vroeger ochtendzonnetje...

Een half uur geleden ontwaakte ik uit mijn geschrijf door het *Wilhelmus*, tijdens Sharons huldiging. Vlug liep ik naar de tv en zette mijn ver-af-bril op, zodat ik eens goed kon koekeloeren naar al dat vrouwelijke schoon. En dat was het hoor: ik zag drie behoorlijk mooie vrouwen, ogenschijnlijk onaangetast door het smerige Seinewater en de daarin ronddobberende dodelijke microben. Wat een weelde toch, dat sporters steeds knapper worden om te zien. Mogelijk komt dit omdat we sinds zo'n beetje 1989-1991 (val van de muur en de desintegratie van de Sovjet-Unie) steeds vaker verstoken zijn gebleven van de doping-monsters die daar als vee werden gekweekt. Er waren ook uitzonderingen, zoals Heike Drechsler en Susen Tiedtke. De eerste was wel bekender door haar topprestaties dan de tweede. Maar ja, de *looks* compenseren dat weer voor een deel, want beide namen zitten even sterk verankerd in mijn databieb...

De 'royaal in haar vel zittende' kogelstootster werd net door de commentator The Hulk genoemd. Ze heet Raven Saunders. Het raadsel omtrent het hoofd-beschermd masker is me nog niet helder. Dat hoeft ook niet, te meer het zo een raadsel blijft en ik erop los kan blijven lullen. Er doen maar liefst drie dames mee van eigen bodem, echter die heb ik nog niet horen vernoemen, dat ze zich hebben gekwalificeerd. Mogelijk vanwege Olympische stress, want op zo'n wereldpodium te moeten presteren doet wat met een lijf, weet ik uit ervaring. Niet dat ik ooit op de Spelen heb mogen acteren, wel was ik er zeer dichtbij. Dus ken je het gevoel van het *moeten*, omdat iedereen naar je kijkt en

men de salvo's kritiek al klaar heeft als je faalt. Er zijn weinig sterke sporters die zich niets aantrekken van critici. Jeroen Stekelenburg is zo'n kritische zeikerd, zoon van de veel mildere Johan. Jeroen is door de beugel genomen veel te kritisch op de prestaties van topsporters, je ziet ze als het ware pogingen doen om niet bij hem op 'verlichte visite' te hoeven na hun wedstrijd. Waarom haalt de NOS deze inktpisser niet van zijn job af? Stuur hem maar naar het gewichtheftoernooi, boogschieten of skateboarden, waar ik gister het muzikale onbenul Snoop Dogg in beeld zag als een soort van menselijke mascotte. Welke imbeciel heeft besloten dat deze *dope head* een officiële status heeft bij de Spelen? Die gaan om sport, niet om de aanwezigheid van een giechelende geinponem. Antwoorden op zulke vragen krijgt men nooit...

Ik verneem net dat Jessica Schilder, het Volendamse kogelstootwonder, als vierde door is naar de finale. Dat is heel knap! Ook al heeft Jessica een vleugje voormalige Oost-Duitse *Physik* in haar lijf ronddolen, toch ziet ze er uit als een onberispelijk blozende polderdochter, of desgewenst een Zuiderzeedochter. Niet mooi, bijna spuuglelijk, maar het doet er niet toe, ik gun het haar net zoals ik het die Zorro met dat masker gun. Sport is sport, het gaat om de prestatie en niet om de *beauty contest*, al helpt het wel een beetje. Omdat ik vrijwel altijd voor de underdog kies, mooi of lelijk maakt niet uit (lelijk kan dan wel helpen!), kijk ik weet ik uit ervaring heel anders dan de gemiddelde sportfanaat. Het is een kunst om je niet de kop gek te laten maken door de fysieke schoonheid van topsporters: ik moet zeggen dat ik er behoorlijk gedreven in ben geworden. Dus hup Jessica, geef 'm van jetje in de finale!...

Inmiddels heb ik begrepen dat die Saunders één of ander raar gevalletje van LHBTI-fratsen betreft. Ze is een *hen/hun*, of iets van dien aard. Iedere keer als deze razend ingewikkelde thematiek der LHBTI-ers ter sprake komt, verblijf ik in twijfel en raak ik lichtjes mijn metaforische evenwicht in het leven kwijt, ook al duurt dit maar even. Natuurlijk weet ik dat het aan mij ligt, dat ik er niets van begrijp (want: dom en beperkt). Zodat mij slechts

resteert er de schouders bij op te halen, bij het onnatuurlijke fenomeen dat deze minderheidsgroep zo'n groot stempel probeert te drukken op anderen: de rest van mensheid, de vele miljarden...

Half zeven in de avond. Na een mij melig makende dag van tv kijken naar diverse onderdelen van de Spelen, moet ik subiet de warme hap gaan bereiden, opdat als mijn liefje om half acht thuiskomt van een uurtje roeiles na haar werk, ze zich meteen op het klaarstaande, dampende voedsel kan storten, wetende dat ze, omdat het een lange dag was, en de honger present is, in een bui terecht kan komen die men *hangry* noemt. Booshonger (boze honger). Een variant op geeuwhonger. Die laatste variant had mijn vader zaliger regelmatig. Hij zei dan met een glimlach op zijn gezicht, dat hij als de geeuwhonger hem overviel gerust een hele mik brood op kon eten. Voor alle duidelijkheid: met boter en beleg. Er is mij één bui van geeuwhonger bijgebleven toen wij op bezoek waren bij de ouders van een vriendje van me, onze ouders waren ook goed bevriend. Daar liep mijn vader plots de keuken in en zei dat hij de geeuwhonger had, en snel iets te eten moest hebben. Ik heb hem daar zo goed als een hele mik wittebrood zien oppeuzelen, met plakken ham en kaas en hagelslag, en dat allemaal op een flinke laag goede boter. Ik was toen twaalf jaar oud en nogal onder de indruk van de kracht die erachter zat...

Maar goed, ik ga me zo op de warme maaltijd storten, rijst met gebakken spitskool en uitjes, plus een vega-burgertje van zwarte bonen. De rijst laat ik na het koken garen, gewikkeld in een handdoek, met gehakte verse blaadjes munt uit eigen tuin, plus wat versgemalen peper en zout en gedroogde kruiden. Daarbij een groot glas koud water want vandaag nog geen ethanol. Dat feest gaat morgen weer van start na afloop van de werkdag. Vanavond rent Femke Bol haar hopelijk gouden race op de vierhonderd meter horden. Moet niet Sifan Hassan ook de tien kilometer rennen? Of is dat morgen? Ach, ik ga mij beter repen, anders ben ik niet op tijd fertig met alles...

Gister viel de meest geliefde superatlete van eigen bodem toch wat door de atletiekmand. De arme Femke kon de haar opgelegde zware publieksdruk niet waarmaken – dit werd voorspeld door zowel mijn jongste, voormalige atletiekdochter als de schrijver dezes. Een buikgevoel was het, al kun je zoiets nooit goed duiden. Over buikgevoel gesproken: er zit een weeïg gevoel in mijn vooronder, want over enkele uren moet ik alwéér opdraven bij de uroloog. Eerst de echo, daarna het analyserende babbeltje met mijn behandelaar, waarbij ik vurig hoop dat er toch geen ingreep nodig is. En als dat al gebeurt, is het in een ander ziekenhuis, waar ze gespecialiseerd zijn in relatief milde, mensvriendelijke ingrepen betreffende de prostaat en aanverwante weke delen. Ik klop vandaag veel af op hout, opdat het universum mij niet straft maar geruststelt, dat ik als man vrijelijk op aarde rondloop en in die hoedanigheid last kan krijgen van wat men noemt mannenkwalen. Als nummer één treffen we aan het prostaatlid, gevolgd door erectieproblemen aan de brandslang (problemen aan de prostaat kunnen zelfs een direct effect hebben op de kwaliteit van de uitrol van die brandslang). Daar voeg ik, de top drie completerend, eigenhandig aan toe de over het algemeen toch als mineur ervaren bierbuikproblemen. Dat laatste is wat mij betreft een indirect probleem, omdat er zoveel samenhangt met het bij mannen veelvuldig aanwezige overtollige buikvet, plat de bierbuik genoemd. Vaak is er meer aan de hand dan teveel en te vaak bier drinken, al gaat het wel steeds om zaken die via de slokdarm ons lijf binnenkomen. En dat dan weer gecombineerd met te weinig zinvolle lichaamsbeweging, die middels vetverbranding de aanwas tegengaat. Het lijkt misschien wat simpel zoals ik het noteer, maar in beginsel is dit de opsomming van het hele probleem: men krijgt teveel troep binnen, die men vergeet te verbranden door te sporten. Een kind kan de was doen!...

De laatste uitdrukking hoort men tegenwoordig niet vaak meer. Ik vind het nog steeds een best aardige, die helder beschrijft wat er bedoeld wordt. Als een kind de was kan doen, is het niet moeilijk. Mannen met een flinke bierbuik hebben reeds een lange weg afgelegd. Als men kijkt naar het ontstaan van zo'n *blob*,

dan zien we dat baby's er niet mee geboren worden. Het is iets dat men ontwikkelt gedurende het leven. De ene man is er gevoelig voor, terwijl weer andere hun hele leven alles kunnen doen wat God ons verbiedt, maar er uiteindelijk geen gram van aankomen, laat staan dat er een bierbuik groeit. Sportende mannen die aan duursport doen (de zogeheten cardiovasculaire inspanningen) zien we in hun leven veel minder vaak een bierbuik met zich meeslepen, dan niet- of weinig sportende. En ja, ik heb het duidelijk niet over de uitzonderingen, maar over de grote massa, bij wie dit opgaat. Omdat over het algemeen de stelling geldt: wat erin gaat, moet er ook weer uit. En dan heb ik het niet over de stoelgang, maar over de energie die erin gaat en er ook weer uit moet, omdat er anders allerlei ongewenste stofjes worden omgezet in vet en aanverwante *matière gras*. We weten dat vet slecht is voor een mens. Zeker in combinatie met gebrek aan vetverbranding, wat vaak inhoudt dat er ook vervetting en verkalking van aderen rondom het hart plaatsvindt. En dat kan weer heel andere problemen veroorzaken. Mijn ochtendmotto luidt: eet minder (na opslag zo goed als onverbrandbaar) vet en drink minder bier en andere slechte drankjes, en ga veel bewegen, zoals hardlopen, fietsen, roeien op een roeiapparaat of desnoods baantjes zwemmen in een ochtendgroepje, vóór dag en dauw. En doe dit alles met een vast ritme, gedisciplineerd, vijf dagen per week, samen met andere mensen of onder begeleiding van iemand met verstand van zaken...

Natuurlijk heb ik geen enkel recht van spreken, want wie ben ik eigenlijk? Een goede vraag, waar ik me al heel mijn leven zorgen over maak en de kop over breek. Je kunt niet altijd geluk hebben namelijk. Want ik heb dan wel geen bierbuik of dicht geslippte bloedvaten rond mijn hart, die prostaat levert heel wat gedoe op. Dat gezegd hebbende, wil ik niet als een zeurpiet overkomen, dus laat ik het binnenskamers houden, op z'n minst de rest van deze dag. Soms kun je beter al het fysieke gezeur achterwege laten en je naar binnen toe keren om te zien wie je bent. Ja, het is waar: ik heb een naam, een geboorteakte, sta ergens ingeschreven voor de burgerlijke stand, heb diploma's gehaald en heel mijn leven hard gewerkt in loondienst en voor mijzelf; ook

heb ik relatief veel aan duursport gedaan, zodat de *beer belly* mij bespaard is gebleven, geholpen door genetisch gunstige aanleg. Maar wat ik ben, wie ik ben, en waar het in de rest van mijn leven naar toe gaat, plus wat er daarna gebeurt als je eenmaal kassiewijlen bent en je lijf het opgeeft, dat zijn de Grote Vragen des Levens. Er zijn tegenwoordig heel wat mensen, vanwege grote populariteit die het vreselijke woord *zingeving* mag genieten, die een weekje in retraite gaan of ergens gaan mediteren waar je verplicht je waffel moet houden, en hoogstens met jezelf, in stilte, in gesprek mag gaan. Dat woord, *zingeving*, is afgelopen jaren op m'n zenuwen gaan werken. Zelden zie je rechtse of *middle of the road*-mensen in actie komen om op zoek te gaan naar *zingeving*, of deelnemen aan *zingevende* activiteiten. Het zijn toch meestal wat linksere, politiek recalcitrante, vaak ook activistische mensen, een groeiende groep die vaak royaal vertegenwoordigd is door wat men noemt zweverige mensen. *Zingeving* dus, laat ik mijn mond gaan spoelen met helder water...

Vandaag ben ik in een zwart gat gevallen. Nu eens niet dat van de ex-topsporter, wat ik ook reeds achter de kiezen heb, maar de ex-topsporter die het zonder de dagelijkse uitzendingen van de voor ons land geweldig verlopende Olympische Spelen moet stellen, nu gister de Sluitingsceremonie was, na ook de meest euforische ochtend te hebben doorgemaakt van de ruim twee weken durende Spelen, met de al om acht uur afgeschoten vrouwenmarathon. Die werd na 42,195 km gewonnen door de onbegrijpelijke, onverstaanbare topatleet en nationale sportheldin Sifan Hassan. Gisteravond kreeg ze, op de Sluiting, haar medaille uitgereikt, ten overstaan van enkele miljarden tv-kijkers. Omdat ikzelf naar Opening noch Sluiting kijk, vanwege te saai en te frivoool (want te weinig met sport te maken, hoogstens met het op professionele, sportieve wijze verkwisten van geld en overige, vaak schaarse middelen), zag ik dit pas vanochtend op tv, het werd gepresenteerd door *Iris nog wat*, de tattoo-dragende, voormalige Ruslandcorrespondente, die volgens mij,

vanwege een vrij matig enthousiasme voor sport, Sifan te mat aankondigde. Het was trouwens haar linker-onderarm. Ik was iets of wat geschokt dat dit blonde vrij schattig ogende meisje een tattoo had, en dat dit ook nog eens zichtbaar in beeld kwam – en ik altijd maar denken dat nieuwslezers daar scherp op geselecteerd werden, dat ze tat-vrij zijn dan wel tat-bedekkende kleding dragen. Sifan droeg bij de huldiging trouwens een donkerrode hoofdsjaal of hoofddoek, wat ik een klein beetje vreemd en misplaatst vond, omdat ze niet met zo'n ding haar wedstrijden heeft gelopen – terwijl ze wel een kristallen-koelhoofdband droeg om het hoofd koel te houden tijdens de warme marathon. Omdat het onduidelijk was of het een religieus bedoelde hoofddoek betrof, of een uiting van modebewustheid, zoals sommige atleten een hoedje, petje of andere hoofdtooi (of gekleurd masker!) dragen, kan ik er desalniettemin vrede mee hebben. Wel vond ik Sifans tooi getuigen van een soort van goede smaak, hoe discutabel zulks ook moge zijn (het woord smaak, in de oneindig ver uiteenlopende betekenissen). Het kleepte haar als het ware af, want ze heeft nu niet bepaald een lichaam om mooie kleren in te showen, omdat ze slechts *een zak met botten* is...

Die uitdrukking heb ik niet zelf bedacht, kwam via mijn vriend Martin ooit tot me die zijn drinkmaat Dunne Paul dit ooit over Martins toenmalige vriendin Suze zei, die was uitgerust met een vergelijkbaar dun lijf als Sifan, maar verre van sportief was. Even goed vond ik de beschrijvende term prachtig, omdat deze de juiste *look & feel* aangaf bij Suze, die werkelijk een zak met botten was, niet meer en ook niet minder. Naast Dunne Paul was er in onze gemeenschappelijke vriendenkring ook een andere Paul, die Dikke Paul werd genoemd, ter onderscheid. Dikke Paul noemde zijn toenmalige vriendin *Nijlpaard*, vooral nadat ze uit elkaar waren. Hoe ze werkelijk heette, ben ik vergeten. Zo sprak ik heden ochtend telefonisch mijn oude Mokumse sportvriend Dylan, die hier komende week dinsdag op de boerderie een dagje en nachtje komt doorbrengen. Anticiperend op zijn komst heb ik net drie polemische boekjes van Maarten 't Hart besteld, die ik volgende week dinsdag als klein presentje aan